

ГРУДЕНЬ
1978

Київ

ДЕРЖАВА

Виходить з січня 1927 р.

№ 23 (1041)

Ціна номера 20 коп.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Кінець кварталу.

Без слів.

Є в Баришівці такий собі завод «Блискавка», покликаний випускати застіжки-блискавки, фурнітуру для швейної, взуттєвої та галантерейної промисловості. Завод уже діє і разом з тим ще добудовується.

Як він діє і як добудовується? Читач уже, мабуть, здогадався, що коли б велосна на цій «Блискавці» все блискуче, то писалось би про неї не в «Перці», і писався б не фейлетон, а писався б позитивний нарис.

Про «блискавку» і діла неблискучі

І читач не помиляється. Два роки тому завод дав першу продукцію і в «навантаження» до неї — 243 тисячі карбованців збитків.

Через рік, у 1977 році план на заводі було виконано аж на 26,1 процента. Сльози замилування викликає ота одна десята. До неї б іще 73 і 9 десятків, і все було б в ажурі, і фейлетону не треба було б писати.

Забігаючи трохи наперед, скажемо, що будівельні роботи на заводі і спорудження очисних

спонруд провадить ПМК-11 тресту «Укрремлепром», і за одним разом познайомимо читача з начальником цього ПМК, Паламарчуком Валентином Григоровичем. До очисних споруд ми ще повернемося, а зараз — про пластмасові блискавки, що на імпортовому устаткуванні «Блискавою» виготовляються, чим «ощасливлені» швейники, взуттєвики, галантерейники.

План виготовлення продукції, до речі, і понині не виконується, але це, може, півбіди, бо коли б

продукції на суму 2508 карбованців 68 копійки. Так копейка до копейки, брак до браку, і протягом лише семи місяців цього року зареєстровано десять випадків повернення заводів бракованої продукції — застіжок-блискавок.

— Петре Петровичу... Це ми звертаємося до директора «Блискавки» Петра Петровича Федорця. Інтер'ю для фейлетону невеселе, але доводиться його брати. Так от:

— Петре Петровичу, а у що це в цілому «ви-
лилось», як казав один бухгалтер з кінокомедії? Петро Петрович охоче відповів:

— В грошовому обчисленні це вилилось у 84.686 карбованців.

Копійок директор не назвав. Дрібниці. Воно й правда, дрібниці, бо цим браком неблискучі діла «Блискавки» не обмежуються.

Промовчав Петро Петрович і ще про одну «дрібницю» — ота повернена продукція залишилася маячити в плані як доброякісна продукція і нікого з винних ні по руках, ні по кишені не вдарили.

На заводі є шість ливарних установок, на яких автоматично відливаються замки до застіжок-блискавок. Працює лише дві установки. Замків не вистачає, а блискавка без замка, що рушниця без курка. Взуттєвики криком кричать, б'ють на сполох, бо черевик чи чобіток без замка постіп-постіпостом, а на «Блискавці»...

А на «Блискавці», уявіть собі, от сміятися будете, хочете вірте, хочете ні, — отримують премії. Ага!

Телеграфічне гентетно ПЕРЦЯ

З МОСТУ ТА... В ХІМІЧІСТКУ

м. ЛУЦЬК. (Кор. ТАП). Неважко зростає обсяг послуг підприємства хімічистки м. Луцька. І цим вони завдячують місцевому шляхово-експлуатаційному управлінню. Саме після того, як це управління розширило на кілька метрів проїжджу частину мосту, що пролягає вулицю Лесі Українки, і відповідно звузило тротуари, жодному із пішоходів не вдалося вийти з мосту сухим: транспортні засоби заливають грязюкою з ніг до голови. Ясна річ, такому пішоходові нічого іншого не залишається, як з мосту — та в хімічистку.

ВУЛИЦЮ ПЕРЕЙМЕНУЮТЬ

Відсутність електросвітлення по вулиці Сонячній м. Новоолинська Волинської області кричущо контрастує з її назвою. Тим-то зараз у міськраді розглядається питання про перейменування Сонячної.

Найбільш імовірно, що вулицю буде названо Місячною, оскільки лише в місячні ночі мешканці вулиці мають змогу бачити менші спокійно ходити нею, не ризикуючи потрапити в одну з численних баяр.

ГАРНИЙ ВІДПОЧИНОК

— Відпустку свою у літню взяла й на Чорному морі її провела! Хоча там і сонячний мала удар. Хоч в серці з'явилися болі жахливі, Та зайдти такий привезла я загарт, Якого не має ніхто в колективі!

ТЯМУЩИЙ ОНУК

Жарт

Внука баба звеселила,
Роздає-примовляє:
— Тра-та-та, тра-та-та,
Сіла баба на kota! —
А в онука тьма є,
Баби раду він дає:
— На kota ти не сідай:
Є автобус і трамвай!

Борис МИРОНЕНКО.

м. Львів.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Батьку, злезьте! Вам уже не треба більше ховатися від аліментів. Ми виросли.

Цифра — річ нудна, але вперта, так сама і претяється у фейлетон, хоч що хочеш з нею роби. От і втелюючись.

Читайте: минулого року директор «Блискавки» П. П. Федорець самопреміювався 350-ма карбованцями, головному інженеру Музиченку В. П. перепало 250 карбованців, колишньому головному бухгалтеру Іванець — 160 карбованців, а далі, у відповідності з посадою, кому скільки, кожній свашчі по ковбасці, всім перепала якась дешиця.

Премії ці пройшли по статті: за активну участь у добудуванні заводу.

Оте «добудування» дозволяє кивати на «об'єктивні причини», але, слово щасті, вони тут ні до чого.

Добудоване і пущене має давати доброякісну продукцію, тим паче, що устаткування на «Блискавці» нове і першокласне.

Не встигли пустити завод, а вже багато устаткування та обладнання не діє, а як ще далі поведеться?

Поведеться (якщо й далі так ітиме) зовсім навіть негарно.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Коли Магурчак В. Я. — лісник Славського лісництва (Скопівський район) — називали господарем лісу, він незмінно відповідав: «Та який я господар!» Спершу це розцінювали як скромність, а коли придивалися ближче до його діяльності, переконалися, що й справді з Магурчака нікудишній господар. Роботу він занедбав, лісу не пильнував, навіть самовільних порубок не помічав. От про це й написали колгоспники до редакції.

Після втручання у цю справу «Перця» директор Львівського спеціалізованого тресту овоче-молочних радгоспів Р. В. Хмарук повідомив, що факти, наведені у листі, підтвердились. Магурчак В. Я. з роботи знято. З нього також відшкодовано і збитки від самовільних порубок.

Чи не поспішив директор?

«На Лівобережжі республіки хмарно, місями — опади...» — пробубніло радіо. Директор Яреськівського цукрозаводу Юрій Павлович Калинюк вимкнув його і відчинив квартиру.

За вікном буяла весна. Наперекір прогнозу — світило сонце. Гуділи над вишнями хрущі. Заклопотані бджоли перелітали з квітки на квітку... А на столі у Юрія Павловича лежала прозаїчна заява.

«Місями опади», — замислився Юрій Павлович. — А, може, це у нас? Он старожили розказували, що раз і у Полтаві, і в Хоролі, і в Миргороді, і в Шишаках дощу не було, а в Яреськах так лило, так лило... Мов з відра. Ні, ні... Підписувати не буду. Сиді зачекати кращих погодних умов...»

Десь через місяць робітники цукрозаводу нагадали йому про заяву. Юрій Павлович — відразу в кабінет... Увімкнув радіо, а диктор знову: «На Лівобережжі переважно без опадів, місями — короткочасні дощі».

«Місями короткочасні дощі...» — знову замислився Юрій Павлович. — А якими місями?.. От якби сказали: «У Яреськах дощ, а в Ренетівці — без опадів». Отоді все зрозуміло. А то... Якось невизначено вони говорять. Треба зачекати. Бо, як відомо, поспішиш — людей насмішиш... Ну, й підпарює. Мабуть, на дощ». — Юрій Павлович помахав заявою, мов віялом, і поклав її у спеціальну папку, яка вже добряче вигоріла на сонці.

Незабаром робітники заводу знову нагадали про заяву.

І цього разу прогноз погоди був невтішим.

Але вони про це не знали і тому написали листа до нашої редакції. Так, мовляв, і так, у квітні ми звернулися до директора Яреськівського цукрозаводу з проханням відремонтувати наші будинки. Заяву зареєстрували, і далі цього справа не пішла...

— Заява на ремонт трьох будинків? — перепитав нас Юрій Павлович. — Була така, була. Я вже й резолюцію на ній наклав. Гляньте: «Тов. Шмигований, Визначте стан. Зробіть ремонт. 17. 7. 1978». Як бачите, реагуємо...

— А чому ж це ви її аж три місяці не підписували?

— Як чому? — здивувався він. — А погодні умови ціле літо які були? — Не розуміємо, до чого тут погодні умови?

— Е-е-е... Природа — це велика сила, — підняв дотори вказівного пальця директор. — От уявіть, що ми перекриваємо новим шифером будинок. Розкрили його, а накрити не встигли. А тут раз — і дощ! Даху немає — уся вода потекла в кімнати. Знову скарги... Зрозуміли?

— А тепер не потече?

— Так же ж не починали ремонтувати... Взагалі, воно хоча й осінь, але начебто на годину стало, — з оптимізмом глянув на небо директор.

...Ми від'їздили з Яресько. По даху автобуса сумно барабанив осінній дощ. І тоді мимоволі подумалося: «А чи не поспішив Юрій Павлович підписувати заяву?»

М. ПРУДНИК.

Шишацький район
Полтавської області.

Київська область

Г. ЛОЗУН.

Картини з життя первісної людини

— Як тобі вдалося такого велетня уполювати?
— З переляку! Жінка сказала, щоб без м'яса не повертався.

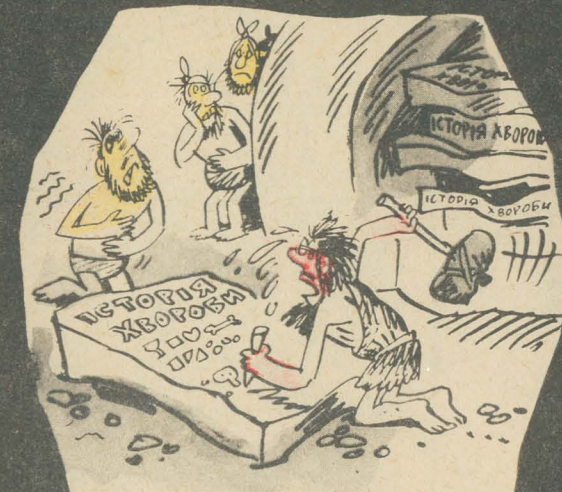
— Ми виберемо рибу, а вже наші нащадки побачать, що таке вода.

— Жадоба погубила чоловіка — погнався за довгим карбованцем.

Захист дисертації.

— І треба ж було мені на лікаря вчитися — знахарям значно легше.

— Радій, чоловіче! З такої відстані наш синок прямо в лоба тобі влучив! Добрий мисливець з нього буде.

ПЕРЕВИХОВАВСЯ

ГУМОРЕСКА

Начальник цеху Андрій Кандзюба викликав до свого кабінету вантажника Зіновія Микитюка.

— Поговоримо як мужчина з мужчиною, — блимнув на нього. — Сідай.

Микитюк зніяковіло примостився на краєчку стільця.

— Біда з тобою, — важко зітхнув Кандзюба. — Ой, біда... «Знову наганяй за простої автомаши, — подумав Зіновій. — Але ж при чому тут я?»

— Ну й руки у тебе! — підвищив голос начальник.

«А які?» — подумки запитав Микитюк.

— Липкі! — гаркнув Андрій Матвійович так, що у вікні дзеленькнула шибка.

«Лаятиме за крадіжки, — збагнув Зіновій. — Тут я, звісно, винуватий...»

— Усе до них прилипає: ковбаса, шинка!.. — на високій ноті продовжував начальник. — Нічим не гребуєш!

«Що правда, то правда, — звів на стелю очі Микитюк. — Позавчора навіть свинячу голову на холодець потяг». —

— Ну, брав би собі на вечерю, — Кандзюба нервово м'яв пальцями цигарку. — Не затримувала б охорона, і я мовчав би. Так ні! Натоптух пазуху по нікуди. Йдеш через прохідну, як вагітна жінка! Де твоя совість? Ти хоча б мене пожалів. Тягнуть мене за твої дрібні крадіжки в народний контроль і міліцію, директор хіба ж так розпікає... Ще, чого доброго, звелить написати заяву про звільнення. А мені ж рік до пенсії! — мало не заголосив Кандзюба.

«Пожалію старого», — витер Микитюк рукавом спітніле обличчя.

— А взагалі, Микитюк, ти як злодій-нездар, — чиркнув сірником і глибоко затягнувся тютюновим димом начальник. — Не умієш нести. Прешся з повною пазухою через прохідну...

«А може, навчитися нести?» — майнула у голові Зіновія думка.

— Та я не те, що хотів, сказав, — спохватився Кандзюба. — Крадіжка, — ще раз тобі товкмачу, — ганебний пережиток минулого. Востаннє попереджую: упіймашся на прохідній — у трудовій книжці таке напишемо, що ніде не візьмуть. Второпав?

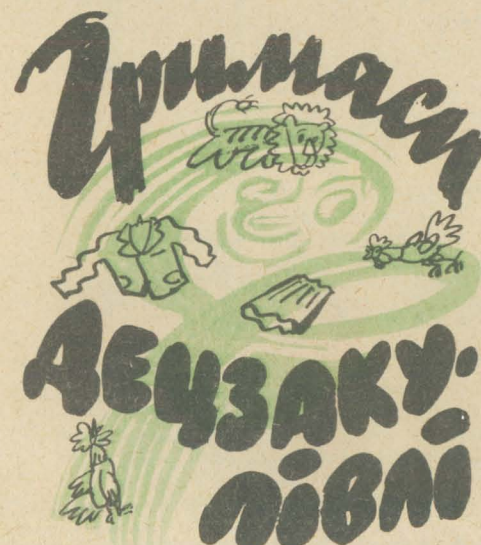
— Андрію Матвійовичу, не ввіймаюся! — заприсягнувся, вдаривши себе кулаком у груди, Микитюк.

...Свого слова він дотримав того ж дня: не упіймався. Бо потяг крадену продукцію не через прохідну, а через дірку в паркані.

Михайло ПАЛЬЧИК.

Дали
перцю!

Зайшов якимось у рибний магазин і чую, як соплідний, огрядний чоловік, що стояв переді мною, питає:

— Кефіру нема?

Продавщиця, яка, видно, звикла нічому не дивуватись, відрізала:

— Не буває!

— Дивно, — сказав чоловік.

— А що ж тут дивного? — кажу я. — Кефір продається в молочних магазинах, а не в рибних.

— Ви в тому впевнені? — іронічно запитав любитель кефіру.

— Цілком.

— Тоді йдемо, я вам покажу й не таке.

Він завів мене в овочевий магазин. Свіжих овочів там — так сталося! — не було. Відтак повів мене в сусідній гастроном, а там у всіх відділах торгували свіжою капустою, молодією цибулею, пахучою, хоч і дещо прим'ятою, як водиться, полуницею.

— Бачили?! — переможно гукнув мій новий знайомий. — А ви дивуетесь!

А я, і справді, не міг приховати свого здивування. В тому числі і перед директором гастроному.

— Чому в овочевому магазині всього цього добра нема, про те питаєте в них, — сказав директор. — А от у мене є тому, що я проявив ініціативу, провів децентралізовану закупівлю.

О, так це, виявляється, чергова гримаса славнозвісної «децзакупівлі». Тоді все зрозуміло! Хоч ні, не зовсім зрозуміло і далеко не все. Бо я, призначитися, вже не перший рік намагаюся збагнути сенс децентралізованої закупки товарів в умовах централізованого фондуювання. І все марно.

Але це, звичайно, справа чисто суб'єктивна. Не стануть же, розумію, відміняти «децзакупівлю» лише через те, що я (і ще дехто, можливо) не здатен збагнути її благородного сенсу.

Отож, давайте краще поговоримо про те, що цілком зрозуміло навіть невігласові у святій торговельній справі. Маю на увазі, про гримаси «децзакупівлі».

Скажімо, їдуть львівські торговельники в дале-

кий Азербайджан, децентралізовано закуповують там велику кількість товарів, децентралізовано везуть їх до Львова. А буквально за кілька днів усю партію в повному асортименті так само децентралізовано продають і відправляють у не менш далекий Узбекистан. Суцільні видатки? Ні, не самі лише видатки. Бо, пояснили мені бувальці, завдяки такому явно збитковому для держави обертанню товарів, вдалося (бодай на папері) помітно поліпшити план товарообігу і азербайджанським, і львівським, і мабуть, узбецьким торговельникам. Якщо останнім, звісно, поталанило цей (неходовий, але зате іздовий) товар децентралізовано упхати ще кому-небудь.

Тут збитки, щоправда, замасковано під статтю «дорожні видатки». А от як вам подобається така гримаса? Завідуюча львівським магазином міськпромоту З. І. Мойсеєнко закуповує в далекій Іркутській області, зокрема, шістьдесят спідниць, які чомусь не викликали ажіотажу в сибірячок, але, на думку завмага Мойсеєнко, обов'язково мусять полонити львів'янок. Та рівно одного тижня вистачило торговельній керівниці, щоб переконатися: львів'янки від тих спідниць також не в захопленні. І на восьмий день після приїзду до Львова спідниці було уцінено майже наполовину. Видатки на дорогу та перевезення товарів фірма не рахує. І це, будемо відверті, далеко не рекорд бурхливої децентралізованої ініціативи.

І те, що зробив Р. Р. Григорян, теж, звісно, не рекорд. Він, тобто завідуючий іншим магазином того ж торгу, оглянувши полиці віреного йому закладу, якось внутрішньо відчув, що на них чогось конче бракує до повного асортименту. Нарешті розібрався: малувато карбованих сувенірів. От усе, наче є, а цих виробів, відчув, таки малувато. Ні, не те, щоб зовсім нема. Навпаки, є. І навіть чимало. Але тільки львівського виробництва. А от вірменського — катма. Тим-то в лютому минулого року він гайнув у славне місто Єреван. А в квітні — ще раз. Отак у два прийоми йому вдалося закупити в тамтешньому комбінаті народнохудожніх промислів п'ять карбованих сувенірів під войовничою назвою «Бій півнів», тридцять карбованих «Левів» і п'ятдесят таких же «Пантер».

Минув час. Знову завмаг пишно глянув на полиці й раптом з'ясував — до бою півнів львів'яни залишилися цілком байдужими: за цілий рік вдалося збути лише один сувенір. І то злізавки твердять, нібито той «Бій» придбав, за безготівковим перерахуванням, якийсь інкубатор: щоб курчата все-таки знали, що не машина їх на світ породила.

А от хто саме купив за той же рік дев'ять із тридцяти «Левів» і аж три з п'ятдесяти «Пантери» залишилось невідомим. Та достеменно відомо, що решту сувенірів у лютому цього року благополучно уцінили, втративши на уцінці 665 карбованців. Чи ж варто було заради цього пертисся в неблизький світ, аж у Єреван! Для уцінки й удома можна чимало товарів придбати. До речі, тієї ж карбівки...

От вам і «дец!» От вам його гримаси! Звичайно, спеціалісти доводять: децентралізована закупівля товарів складається не з самих лише гримас. Щось у ній, мовляв, є.

Але, додамо від себе, чогось бракує. І перш за все — бракує чітко сформульованих обмежень для подібних гримас.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Вітаємо ювілярів!

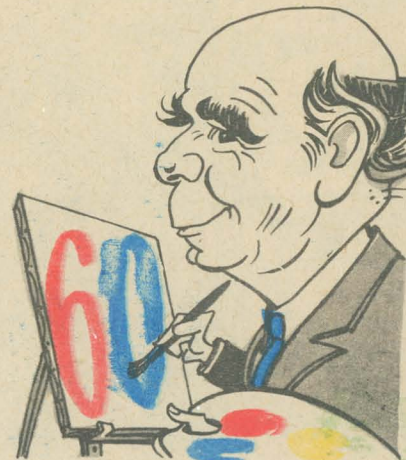

Письменника-гумориста
Миколу БІЛКУНА
з його першим 50-річчям.
Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

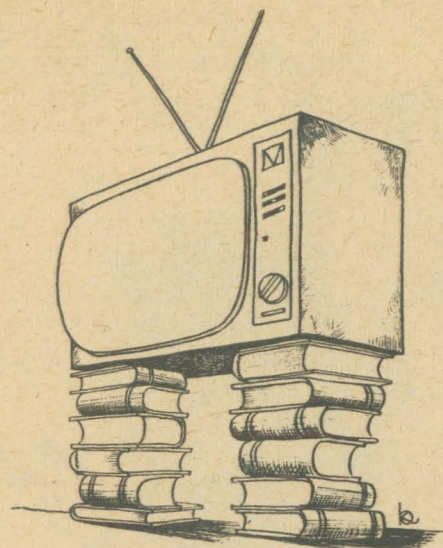
Марка ВАЙСБОРДА,
давнього теміста «Перця»,
тричі лауреата перчанської премії
з його першим 60-річчям.

Дружній шарж Н. ЛИСОГОРСЬКОГО

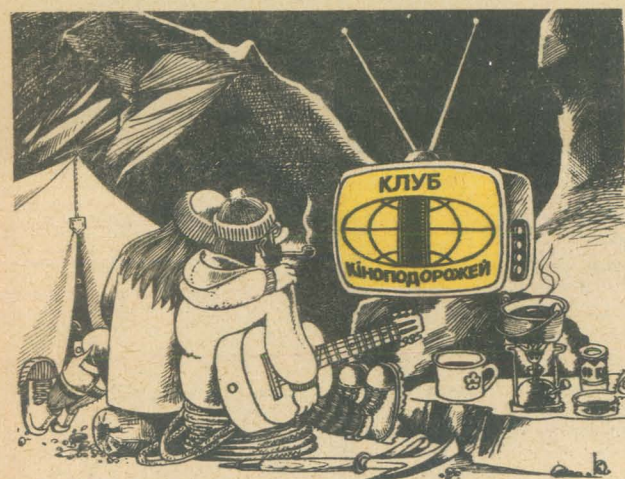

Художника Василя ЧЕГОДАРА
з нагоди його першого 60-річчя.
Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

Без слів.

Без слів.

Без слів.

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

... найбільш розвинене почуття гумору у виконуючого обов'язки директора Миколаївського заводу «Ремпобуттехніка» С. І. Димо.

Ось уже пір року йому надсилає слізи листи житель Кривого Озера М. П. Білоус і просить замінити агрегат у новітньому холодильнику «Донбас-8», а в. о. директора ці прохання сприймає як жарти і тільки посміхається. Чого про власника «Донбасу», звичайно, не скажеш.

...у селі Духче Рожницького району Волинської області аж два сільські клуби. Щоправда, в жодному з них не показують ні вистав, ні кінокартин. Бо перший поволеньки розвалюється, а другий точісінько так само будується.

...нещодавно жителі села Нові Торгаї, що на Херсонщині, збагатилися двома історичними пам'ятниками. Перший — це магазин на території радгоспного відділку № 2, а другий — величезний іржавий замок, що висить на ньому.

ХТО ТАМ ДАЛІ?

Здалось би, дрібниця: спіраль до електричної праски, колба до термоса, котушка звичайних білих ниток. А почасти намагалися знайти таку «дрібницю» — марно витратили час. З села доводиться їхати в районний центр, з нього — в обласний, а то й у столицю.

[З численних листів до редакції].

Купити хочу звичайну нитку —
Ту,
що ніколи

не вийде
з ужитку.

А продавщиця:
— Ха-ха! Ну і ну,
Може, в додачу і щітку зубну?

Колбу
придбати
до термоса

треба.

— Колбу? Та ви наче впали з неба!
Де ви ту колбу бачили? Де?!
Що тільки в голову їм не збреше!

Гасу
просила
купити

дружина.

— Гасу? Та ви, мов мала дитина,
Наївна, себто. Звиняйте, пардон,
Не гаїте часу —

катайте в район!

Ще — в «Госптоварах».

— Скажіть, будь ласка,

Бувають у вас спіралі до праски?

— Спіралі? Які там іще спіралі?

Проходьте, шановний... Хто там далі?

В «Шкільному приладді»,

буває,

просите:

— Продайте простого, в клітинку, зошита.

Зошит звичайний — не «Вибране» Блока...

— Нема. Не було з минулого року.

Дивлюся:

солідний такий мужчина,

А ладен упати от-от на коліна.

Голос несмілий,

благальні нотки:

— Ну, хоч одні... Не відмовте... колготки...

Благає солідний мужчина дарма:

Хоч лобом об стінку —

колготок нема.

— Мені б оце літрів на п'ять канистру,

Ну, пошукайте, будь ласка, ви.

— Знаєте, що,

пишіть міністру,

Мені ж не морочте тут голову!

Отак відрубала. І крапка на тому.

Хоч би сказала,

міністру якому.

Малюнки КИРИЛЕНКО.

Пером по перах

«ИНСТРУКЦИЯ ПО ПАСПОРТАМ»

Якби садовий обприскувач ОС-1 умів читати, він би, мабуть, волів краще не з'являтися на світ, аніж з'являтися з таким паспортом, який всунули йому керівники Херсонського дослідно-експериментального заводу технічних засобів АСУ. Ось якою мовною перлиною, приміром, прикрашена його обкладинка:

ОПРЫСКИВАТЕЛЬ САДОВЫЙ
инструкция по эксплуатации
и паспорта

Далі — більше. На другій сторінці натрапляємо на якусь «ведомость запасных частей» (очевидно, йдеться про перелік, «перечень»). Один з рядків на третій сторінці можна прочитати не інакше, як ставши на голову: він перевернутий.

Пропуски слів, коректорські «блоти» на кожному кроці — враження таке, що після лінотиста цього документа вже ніхто не читав. Важко, наприклад, добрати лад у такій загдаковій фразі: «Запрещается работать опрыскивателем свыше 5 атм.», — або перетравити такий технічний термін, як «спуск давления». Та найголовніше — у паспорті, хоч завод і обіцяє гарантійний ремонт, немає спеціального місця для відмітки про дату продажу обприскувача. Через це, — пише наш читач Л. І. Максимов з м. Городка на Хмельниччині, — магазин і відмовився поставити мені таку відмітку. А без неї ні про яке гарантійне обслуговування не може бути й мови.

Словом, як кажуть, «вміла Настя готувати, та не вміла подавати». До відома читачів, а також неписьменного обприскувача додамо, що руку до виготовлення йому такої неписьменської «інструкції по паспортам» приклала Великопольська друкарня на Херсонщині.

В. ШУКАЙЛО.

Азербайджанський гумор

Салам КАДИРЗАДЕ

МАЛЯР

ГУМОРЕСКА

Агабала сидів на веранді й читав книгу. Хтось постукав, і в дверях з'явився худий молодик з газетним ковпаком на голові. В руці він тримав відро з фарбою.

— Пробачте, Агабала-амі* — це ви будете?

— Так, я.

— Тоді — вітаю вас!

— Добрий день...

— Можна у вас попросити сигаретку?

— Прошу. Чим можу бути корисний?

— Мене, знаєте, прислав до вас кербуд. Він звелів усі двері, вікна, балкони й гаражі в нашому кварталі пофарбувати до саята в синій колір.

— Ну, що ж, іди фарбуй, сину.

— Але не в цьому справа, амі.

— А в чому?

— Отой гараж проти будинку

— ваш!

— Так, мій.

— Я і його пофарбую.

— Навіщо? Не треба!

— Ні, я повинен його пофарбувати.

Кербуд дав мені цілу бочку синьої фарби — де я її діну?

— Сказано тобі — не треба! А до того ж я вже пофарбував його в біле!

— Але ж мені наказали!

Агабала зітхнув і махнув рукою:

— Гаразд, іди, роби, що хочеш...

— Значить, пофарбувати?

— Та йди ти!..

— Піду, піду, амі. Але не в тім справа... Розумієте... — маляр обережно кашлянув, — скільки заплатите за фарбування гаража?

— Ані копійки... Слухай, прошу тебе, сину, не чіпай мого гаража, благаю тебе!

— Добре. Шануючи вас, не буду.

Тільки щоб ніхто не знав. Якщо спитають — скажете, що я пофарбував.

Домовились?

— Домовились...

Маляр пішов. Агабала знов уткнувся в книжку. Через деякий час двері знову відчинилися, і ввійшов той же маляр.

— Агабала-амі!

— Слухаю.

— Можна ще одну сигаретку?

— Візьми дві, тільки дай мені спокій.

— Значить, Агабала-амі, питання стоїть так: я цей гараж...

— Знову про гараж? Досить, набридло!

— Агабала-амі, я заради вас погодився, тільки хай це буде між нами...

— Гаразд. Дякую. Іди.

— Піду, піду. Тільки одним «дякую» тут не відбудетеся. Агабала-амі... Скільки дасте за те, що я не пофарбую гаража?

Агабала впустив книжку і вхопився за серце...

Переклад І. НЕМИРОВИЧА.

* Амі — дядечко, шанобливе звертання.

З АНЕКДОТІВ ПРО МОЛЛУ НАСРЕДДІНА

ДУМКА НАСРЕДДІНА

Одного холодного зимового вечора зібралися в Моллі старі люди. Точилася розмова про потойбічний світ. Усі неспинно хвалили рай і лаяли пекло. В той час зайшов Молла, сів біля печі й став гріти руки. А розмова тривала і далі. Слухав-слухав Молла і сказав:

— Даремно ви сперечаетесь. Якщо кінець світу почнеться зимою, то який дурень залишить пекло і посуне до раю?

ДВЕРІ АЛЛАХА

Якось у Моллі вкрали хвіртку. Скільки він не шукав злодія, знайти не міг. Нарешті прийшов до мечеті і там зняв двері. Зваливши на плечі, Молла хотів їх забрати, але тут його зупинив муєдзин.

— Ти що робиш?

— Ви кажете, — відповів Молла, — що аллах усе знає.

Якщо це правда, виходить, він знає, хто вкрав мою хвіртку.

Хай скаже, хто злодій, і я віддам аллахові його двері.

У ПІСТ

Одного разу, коли піст мусульман збігся з вірменським постом, Молла побачив якогось вірменина, котрий сидів і їв смажене індича. Привітавшись з ним, Молла без усякого запрошення усявся поруч і теж взявся за індичатку.

Вірменин поглянув на його чалму і сказав:

— Голубчику, ти мусульманин і до того ж мулла, як тобі не сором не дотримуватись посту?

— А ти чому не дотримуюсь свого посту і їси індича? — спитав Молла.

— А я завжди порушую мусульманський піст, — відповів той.

— От і добре, — мовив Насреддін, — а я порушую вірменський піст.

З азербайджанської переклав О. ПЕТЬКУН.

МІНІАТЮРИ

Кореспондент:

— Навіщо ви шукаєте таланти?

Музикознавець:

— Тому, що нездари самі шукають і знаходять нас.

***

Кореспондент:

— Як вам удалось так природно плакати на сцені?

Актор:

— В цей момент я згадую, що гроші, зароблені з таким трудом, всі до копійки забере дружина.

Афга КУЛІЄВА.

ВУЗЛИКИ НА ПАМ'ЯТІ

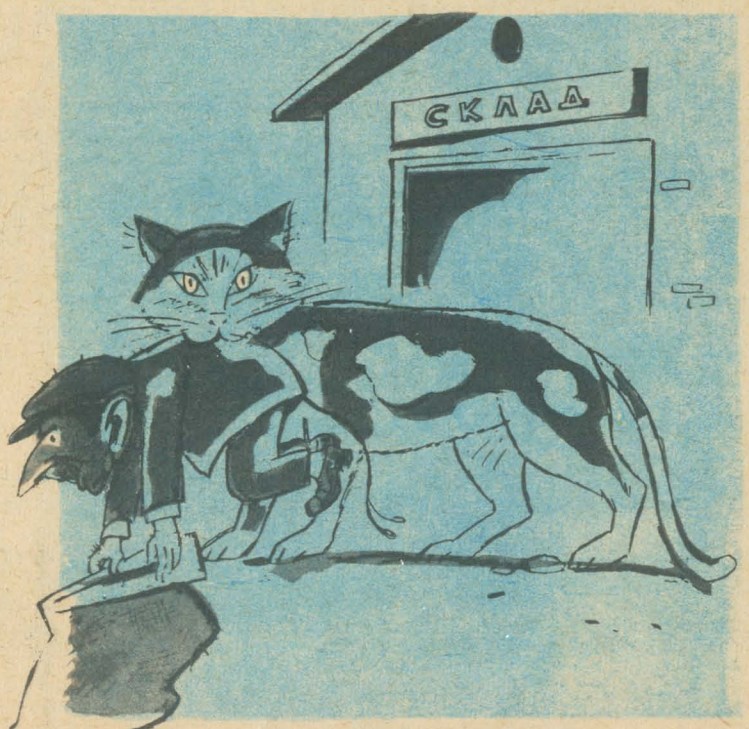
Раніше він говорив своїй коханій: «Ти — моя зіронька». Зараз називає її своїм штучним супутником.

Ледаря спитали, що є найбільшим винаходом людства. Він, не задумуючись, відповів: — Йікко.

Незважаючи на те, що в залі засідань було холодно, декому довелося здорово попотіти.

Сейфеддін ДАГЛИ.

Мал. Наджаф-Кулі

Без слів.

ВИСТАВКА ширнетреда ФЕНОМЕН

Людина може прожити життя, не підозрюючи, що має талант. І якби не щасливий випадковість...

Продавщиця О. Незворушлива нічим не вирізнялася споміж своїх колег. Хіба що частіше посміхалася, ніж її подруги, і рідше вживала у службовому лексиконі фразу «не хочете, не беріть». Та одного разу трапилося таке, що одразу привернуло до неї увагу.

Якийсь скромний працівник придбав у магазині, де вона працювала, ватині штани виробництва Золотопотіського філіалу Монастирського швейного об'єднання на Тернопільщині. Щоб збагнути неймовірність подібного факту, досить сказати, що штани ці були деформовані, всі в складках, з усіх усюд стирчала підкладка. Одне слово, суцільний брак. І раптом покупець платить гроші і просить загорнути. О. Незворушлива загортає і каже: «Носіть на здоров'я!»

Сам директор торгу прийшов поздоровити О. Незворушливу з успіхом. А коли вона умовила одного покупця придбати костюм виробництва Ровенської швейної фабрики, всі її колеги були просто приголомшені. В цьому незграбному костюмі покупець мав такий кумедний вигляд, хоч на манеж його в ролі клоуна відправляли.

Здобностями продавщиці зацікавилися. А один теоретик з питань торгівлі назвав її феноменом і сказав, що її метод покладе в основу своєї дисертації.

Звичайно, як буває в подібних ситуаціях, знайшлися і заздрісники, що пояснювали ці безпрецедентні приклади випадковістю. Зійшлися на тому, щоб дати їй ще одне, дуже складне завдання.

600 порт'єр Комунарської галантерейної фабрики, що на Ворошиловградщині, давно вважалися безнадійними. Та й хто купить перекошену порт'єру, в якій кособокі малюнки, криві краї, стирчать нитки. Лежали вони на торговельній базі мертвим баластом. І ось такі порт'єри О. Незворушлива мала продати.

І таки продала. Після цього навіть скептики повірили в надзвичайні здібності продавщиці. І вона пішла на підвищення. Тепер О. Незворушлива не продає. Вона виступає з лекцією на тему «Гіпноз — рушій торгівлі».

На запрошення виставкому О. Незворушлива люб'язно погодилася виступити з цією лекцією і перед відвідувачами нашої виставки.

ОБ'ЯВИ, ОГОЛОШЕННЯ

ПОТРІБНА

інструкція по користуванню сифонами виробництва Світловодського заводу господарчих товарів (Кіровоградська область), 420 сифонів, надісланих Білоцерківській мікробазі, мають тріщини і тому небезпечні для зарядки. А якщо усе ж таки наважитесь зарядити бодай один з них, то потім видавити з такого сифона хоч краплину води не під силу навіть добре тренуваній людині.

ПОДАРУЮ

сувенірну сигаретницю «Спотикач» виробництва Волянського заводу пластмасових виробів, що на Запоріжжі, тому, хто зможе нижню частину сувеніра з'єднати з верхньою, — оскільки, розгвинтивши сувенір, зібрати його до купи вже неможливо.

НОВИЙ ПАВІЛЬЙОН

Спочатку під продукцію Керченського металургійного заводу було вирішено виділити два стенди. Та потім, коли, крім деформованих мисок і каструль, на виставку стали прибувати тази з ум'ятинами та відра з плямами, довелося віддати і третій стенд. Але продукція все прибувала й прибувала. Її звалювали в залі засідання виставкому, червоному кутку і в кабінеті чергового логістичного виставки. Тази і каструлі, відра і

миски гриміли під ногами, захищали приміщення. Обліковець, зареєструвавши поштучно 7544 одиниці продукції, вирішив перейти на інші одиниці виміру — кілограми і тонни.

Позачергове засідання виставкому прийняло рішення — негайно приступити до будівництва нового павільйону, — з тим, щоб повністю відвести його під продукцію Керченського металургійного.

ЗАМОК ІЗ СЕКРЕТОМ

Ці висячі замки випускає Дніпропетровський металомехзавод. Зовні такий замок дуже простий. Але, замкнувши ним комору або сарай, ви можете спати спокійно. Не треба хвилюватися, що можете загубити ключ. Більше того, нічого страш-

ного не станеться, якщо просто викинете ключ. Або повісите поруч із замком. Все одно відімкнути його ключем неможливо. Зате замок легко відмикається цвяшком або скріпкою.

4550 таких замків прибули на нашу виставку.

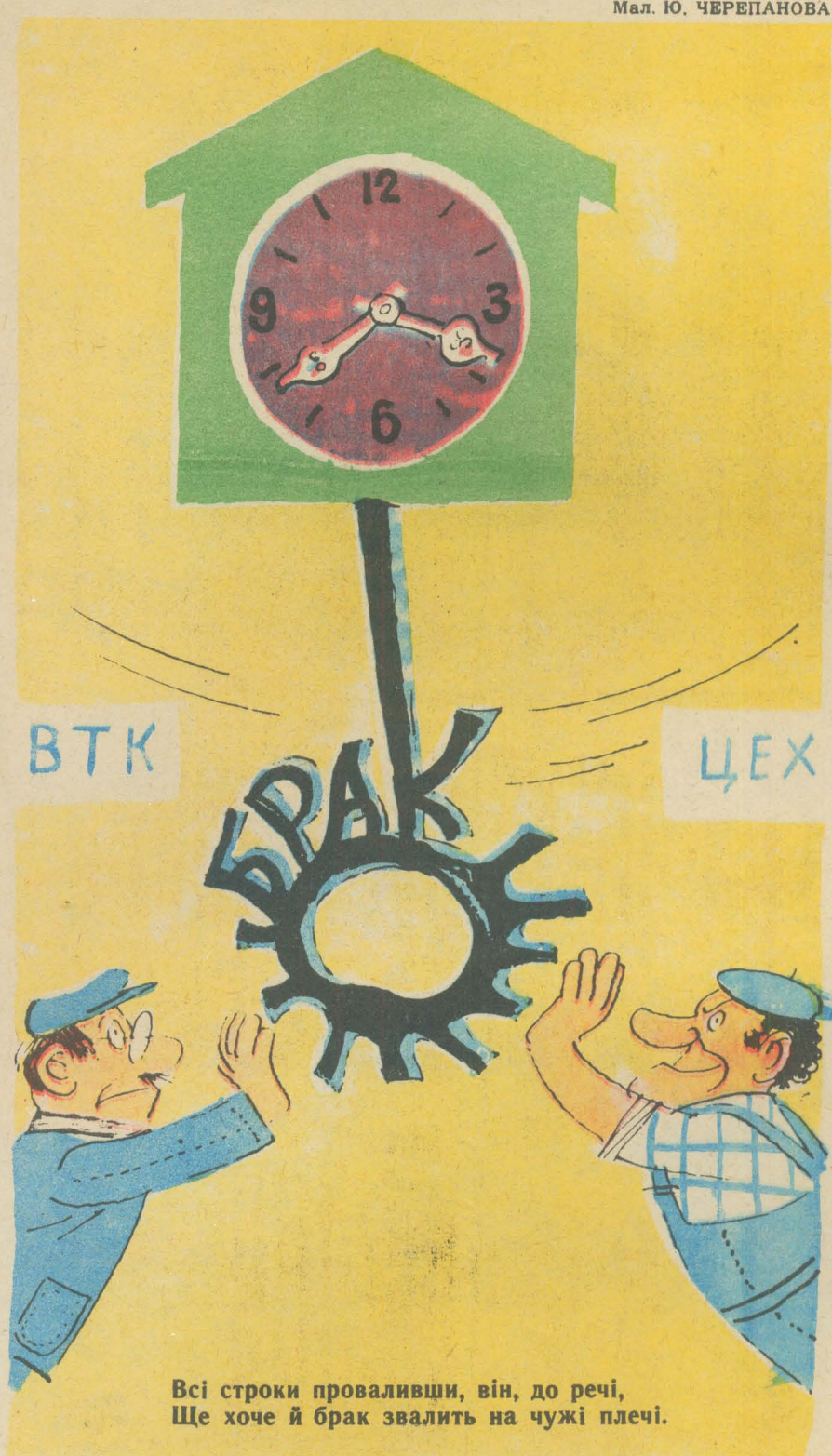
КОЛИ ПРИЙДУТЬ ГОСТІ

Щоб гості почувалися за столом вільно, не боялися щось розлити, щось перекинути, хазяїн бере фужер вина і демонстративно виливає його на скатертинку. Цей ритуал східної гостинності не скрізь береється на озброєння. По-перше, вина шкода. Та й власну скатертинку псувати — не в кожного рука підніметься.

- Тому-то Євпаторійський міськпромкомбінат і за-

пропонував одеській базі «Укоопторггалантереї» 600 скатертин, що мають такий страшний вигляд, такий спотворений малюнок, що гості і так зрозуміють: перекидай на неї, розливай, що хочеш, навіть об неї руки витирай — хазяїн не образиться.

Працівники бази люб'язно переслали ці скатертини на нашу виставку.

Всі строки проваливши, він, до речі, Ще хоче й брак звалити на чужі плечі.

НАШ ДЕГУСТАЦІЙНИЙ ЗАЛ

Хто стверджує, що кулінарна справа — то мистецтво. Інші кажуть, що головне — тут досвід. А є такі, що залюбки готують смачні страви, лише користуючись допоміжною літературою і порадами сусідів. Ми беремося довести на прикладі трьох витворів солідних харчових підприємств, що в цьому ділі можна чудово обходитися без таланту, досвіду, допоміжної літератури і навіть без поради. Досить узяти в будь-якій послідовності будь-які продукти і, не дотримуючись ніяких рецептів і правил, сяк-так порізати їх, перемішати і дати назву.

НІЯКИХ ПРОПОРЦІЙ

Ця страва зветься «Салат білоцерківський». Має чорний колір, який надає йому почорніла капуста. В деяких банках є щось схоже на перець, у деяких немає. Взагалі, кожна банка має свій смак, в залежності від того, які овочі туди покладені. А самі овочі в одних банках нарізані дуже дрібно, в інших — велетенськими шматками. Наче автори салату з усіх сил намагалися довести, що в їхньому ділі ніякої технології, ніяких пропорцій не існує. 1402 банки цього салату до послуг відвідувачів нашого дегустаційного залу.

ДИВНА КОМПЕНСАЦІЯ

Відомий старовинний вислів «недосол — на столі, пересол — на голові» вирішили спростувати працівники Голопристанського райхарчокомбінату. Їхній витвір «Цибуля в томатному соусі» має стільки солі і кислот, що людина, яка наважиться його покуштувати, починає халати ротом повітря. Мабуть, харчовики вирішили сіллю і кислотою компенсувати жири, яких в консервах не вистачає.

І, уявіть собі, від того голова у авторів консервів аніскільки не болить.

9430 банок цих консервів прибули на нашу виставку.

ДЛЯ ЛЮБИТЕЛІВ ЕКЗОТИКИ

Якщо влаштувати вікторину під девізом «Вігадай-но!», то навряд чи знайдеться сміливець, який зможе дати назву цим предметам. Усі вони різної форми, з тріщинами, раковинами, напівобгорілі. З однаковою вірогідністю в них можна впізнати уламки метеориту і шматки обгорілої деревини. І, мабуть, великою несподіванкою було б для всіх дізнатися, що це — пряники «Північні», які виготовляє Березівський завод продтоварів на Ровенщині. 955 кілограмів екзотичних пряників одержав наш дегустаційний зал.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Тобі не здається, що наша няня зловживає своїм становищем?

АЛЕРГЕНИ

Мені в повітрі не бракує кисню,
І на столі є завжди хліба шмат,
І смутку рідко заглядає в пісню,
І кожен друг мій — ніби рідний брат.

Якщо ж трапляється таке, що в мене
Болить утаємничено душа,
То це тому, що є ще алергени:
І глухота, і глухота, і лжа.

БЕРЕЖІТЬ СЕБЕ

Бережіть свої серця і нерви,
У зарядці не робіть перерв.
Краще мати сили у резерві,
Ніж завчасно вибути в резерв.

Петро ІВАНОВ.

СЛОВНИЧОК- ЖАРТІВНИЧОК

ВАРИВОДА — чайник.
ВИКЛАДАЧ — співавтор гола.
ВИПАДОК — загублена річ.
ДИКТУВАТИ — виготовляти дикт.
ДОГЛЯДАЧ — людина, що залишилася додивлятися нецікавий фільм (виставу).
КАСКА — невеличка наса.
Я. БРАНИЦЬКИЙ.
Кривий Ріг.

ЗАВОЛАТИ — запрягти вола.
ДОМОЧАДЦІ — ті, що курять удома.
ЗАВДАТИ — дати завоів.
Любов ЛИТВИНЕНКО.

ОБ'ЯВИ НА ПАРКАНІ

Дивлюсь у корінь.
Дикий кабан.
А в мене залізні нерви.
Робот.
Кидаємо слова на вітер.
Бюро погоди.
У мене свій погляд на речі.
Манекен.
Ю. МОСТОВИЙ.
м. Харків.

ОПИСКИ- САМОПИСКИ

Автомобільна дорога.
Блатмейстер.
Бутербрудна.
Голодні закуски.
Димові кухні.
Калинові доріжки.
Обман досвідом.
Ходіння по внуках.
Борис СЛЮСАР.

ГРИЦЬ-КОСМОНАВТ

Гриць ракету змайстрував.
Сів і в космос скермував,
Так, щоб чули, він гуде —
Корабель увись веде.
Ось зірки, немов жарини...
До планет ракета лине:
— Гей, Сатурн, Венера, Марс,
Іду в гості я до вас!
Вам привіт палкий з Землі
Шлють дорослі і малі!
Гриць ще дужче розгудівся:
— Ну, й далеко ж опинився...
Аж тут мати кличе з хати:
— Иди уроки готувати!
Космонавте, треба вчитись!..
Доведеться приземлитись!..

Григорій РІЗНИК.

ВИСОХНЕ СКОРІШЕ

Віта — чепуренька дівчинка.
Разом зі старшою сестричкою
Ірою вони вирішили допомогти
мамі. Дівчатка зібрали хусточки,
панчішки, шкарпетки і гайнули че-
рез дорогу до ставка.

Іра ступила на кладку, хлюпає
собі, старається, пере. Віта зби-
рає випране і біжить до хати.

Нарешті закінчили, поверта-
ються додому. Глянула Іра, а на
подвір'ї, на вірвовці нічогісінко
немає.

— Віто, а де ж випране?
— Сохне, — відповідає мен-
шенька сестричка.

— Де?
— На городі.

Глянула Іра на город, де уздовж
стежки цвітуть-пишаються стрункі
зелені соняшники. Тут же стоїть
стілчик. І на кожній золотистій
соняшниковій голівці щось звер-
ху розстелено...

— Це я придумала, — хвалить-
ся Віта. — Чула від мами, що со-
няшник увесь день повертається
за сонцем. Отож і наша білизна
висохне скоріше!

Павло ЛАВРИК.

КРАСУНЯ-ХМАРА

Над лісами, над луками, над ши-
рокими степами летіла Красива Хма-
ра. Була вона біла, мов сніг, і ніж-
на, як ранішній туман над рікою.
І спрагло від спекти пшеничне по-
ле зашуміло молодими колосками:

— Красива Хмаро, пролийся над
нами прохолодним дощем!

— Як не соромно! — розгніва-
лась Хмара. — Я ж така гарна, і оце
маю подарувати свою красу вам,
крихіткам-колоскам!

І вона велично попливла далі се-
ред голубого неба.

— Гей, Красива Хмаро, — гукнув
Ліс. — Вже давно не було дощу.
Всихають мої джерела, з яких почи-

нається ріка. Пролійся наді мною
рясною зливою!

— Ач, чого захотів! — пхикнула
Хмара. — Та Ріка — моя мати. В
неї багато дітей, не тільки я. Хай
вони напоять її.

Летіла Красива Хмара, летіла со-
бі, аж бачить — під нею котиться з
труби брудний дим. Сам від сорому
червоніє, що такий ядучий. Де на
землю впаде — трава жовтіє,
пташка непритомною на землю па-
дає.

— Красива Хмаро, — прохає
Дим. — Прибий мене дощем он над
тим болотом! Хай чистого повітря
більше буде!

— Головне, щоб чиста була я са-
ма! — обурилась Красива Хмара і
гордо попливла собі далі.

А на землі стояв Хлопчик з Дів-
чинкою.

— Бачиш, яка красива була он та
Хмара! — показав Хлопчик. — Я
думав, вона проллється дощем, а
тепер — скоро її самої не стане.

— Як не стане! Кого не стане! —
захвилювалась Хмара. — Ой, я
справді меншаю! Я зникаю! Я вже
не Хмара!.. Я Хмаринка... Хмариночка!..

І вона без сліду розтанула в го-
лубому небі.

Юрій ЯРМИШ.

Мал. А. ВОРДУНІСА

Без слів.

АНОНІМНИЙ СЕРВІС

ФЕЙЛЕТОН

— Я ще не чарівник, — сказав маленький
хлопчик у фірмовій курточці котрогося з казко-
вих комбінатів побутового обслуговування. — Я
поки що вчусь, — додав він, замилювавшись ви-
сокою якістю обслуговування, а тому щасливою По-
пелюшкою.

І непомітно, як того вимагає справжній сервіс,
хлопчик щез, навіть не назвавши себе.
— Я не чарівниця, інакше ви звідси вилетіли б,
як шпак у вирій, — сказала нам миловидна шеф-
кухар і зашкребла чимось гострим у баняку. —
А може, й швидше, — додала вона, мильуючись
нашою розгубленістю.

Ці дві розмови відбулись підрад одного ран-
ку на шляху зі Львова у бік шахтарського Чер-
вонограда. Спочатку, щоб я бадьоро почував се-
бе за кермом, читав угорське відома казку мій
старий приятель Степан Михайлович. Інша бесі-
да почалась відразу ж, тільки-но ми зупинились
в селі Боянці Нестеровського району і запитали
у придорожній ідальні, чому так довго не відчи-
няють. Було давно після дев'ятої, казками, на-
віть найкращими, жити дедалі ставало важче, і
нам хотілося просто поспіяти.

І ось ми стоїмо і дивуємось, як все-таки дале-
ко пішов наш сервіс, і якою мірою навіть пере-
гукнувшись з казковим. І там, і тут — чарівники, і
там, і тут — вони мильуються. А коли ми спитали
у шеф-кухара прозвіща, а вона затаїлася і не на-
звала себе, тут подібність проєктів встановлю-
вала, як любить мовити знайомий вулик Федір,
віддавши замурзаного онука.

Через півгодини після строк, вказаного у над-
дверній таблиці, ідальню, нарешті, відчинила теж
чорнява і миловидна буфетниця. Вона, мабуть,
теж була чарівницею, бо теж не захотіла назива-
ти себе, коли ми її запитали, чому меню не
відповідає харчовим наявністю. Воно, це меню,
було, як «Війна і мир» — написано назавжди.
А навівшись у цьому картопляному районі Львів-
щини на гарнір потужних відварних макаронів,
ми зміцніли настільки, що захотіли записати свої
відгуки до книги пропозицій і скарг. Але її тради-
ційно забули десь чи по дорозі в ідальню, чи
на якомусь огляді особливо знаменитих книг
громчарчу у районі.

— Письменики, — презирливо кинув на нашу
адресу небритий товариш, який просив налити по-
«марусин попсок». Мабуть, йому тут більш тала-
нило, бо прозвіщ він не питав, книгами не ціка-
вився і взагалі мав ясні цілі.

Забуду повідомити, що шлях, який веде зі
Львова через Червоноград, мої земляки обира-
ють для поїздок на знамениті Шацькі озера, у
чудовий поліський край, де тихо голубіють на
галлявах вереси, свистять через мисливські серця
крила попелясто-рудих крижнів, а озер стільки,
і такі вони великі, що, поїзши два-три дні сві-
жомороженого і відповідно свіжозасмаженого
пройдисвіта чека, не сумніваючись, що в них, цих
водоймах, плещеться і океанська риба, тим біль-
ше, що прісноводна зустрічається акрай рідко

і любить водитись, як на нинішні часи, під по-
лою.

— Ех, де ті лящі, канадські сомики? — бідкав-
ся Степан Михайлович, який любив часом пожа-
ти минувиною.

— Ех, де дістати бензину? — зітхав я, що ча-
сом зазираю надто далеко в майбутнє: ідея по-
будови бензоколонки в Шацьку ще не визріла, а
автотуристів тут, як хвиль на найбільшому на
Україні озері Світязі.

Як не дивно, але навіть сидючи на березі Сві-
тязя, п'єш все-таки з більшим бажанням міне-
ральну воду. Нам вдалося якось дістати навіть
«Поляни квасової». Схильний до децентралізова-
них оптових закупівель, мій приятель приволок
її десять пляшок. Оці десять пляшок і визначи-
ли смисл нашого подальшого відпочинку.

Випивши воду, ми вирішили пляшки не затоп-
ляти в озері, не бити об стовпи і не підкидати,
як байстрюків, у чужі сіни, а здати в торговель-
ну мережу. Це було вже на зворотному шляху.
Перед нами лежало чепурне місто Любомль,
центр району, якому і належать на адміністра-
тивних засадах замірні волинські озера.

— Зупинись, — сказав Степан Михайлович, —
я підуд зам тару. Потім він ще і ще раз просив
мене зупинитись. Нарешті, пересікши у кількох
напрямах місто, розшукали добрий старий са-
рай з приємним написом «Пункт прийому скла-
тарів».

— Прощайте, набриди! — сказав пляшкар із
зловтішною іронією приятель і поволик їх під
сарай. Він щось там довго читав, а потім покли-
кав мене.

— Дивний напис, — сказав він.

Не берусь точно кваліфікувати його, а тому
приводжу дослівно. На дверях сарая було напи-
сано: «Склотару приймають у церкві».

Ми атеїсти і в церкву, зрозуміло, не пішли.

— Здамо у Володимирі-Волинському, — запро-
понував приятель.

Володимир-Волинський уже тривалий час готу-
ється відзначити тисячоліття свого існування,
отож в амбітних приготуваннях він зовсім не по-
мітив нашого «Запорожця», що драє на клаті
його поважну, відстоюну віками тишу. У магазині
№ 40 місцевого змішторгу нам повідомили, що
ми можемо здати пляшки в їхньому приймально-
му пункті під хриплатим каштаном. На жаль,
працівники пункту того дня не було і ми пода-
лись далі.

Південніше на двадцять п'ять кілометрів ле-
жало ще одне місто, і якщо поталанить...
Але досить. Коли я сів до столу з наміром
описати свою подорож до Шацька, зайшов Сте-
пан Михайлович.

— Про що і кого ти будеш писати? — запи-
тав він. — Адже ти не знаєш жодного прозвіща.
Я розгубився, але потім згадав, що і сам не
називався у пригодах цієї мандрівки, а тому
роблю почин:

Володимир ПАЛЬЦУН.

ДЕ ПОДІВСЯ ПІВНИК

— Не бачив ти мого
синочка? —
Кота спитала Квочка.
— Та бачив... Десь побіг за
пліт, —
Сказав, оближуючись, Кіт.
Денис РУДЕНКО.

Мал. Ю. КОСОВУКІНА

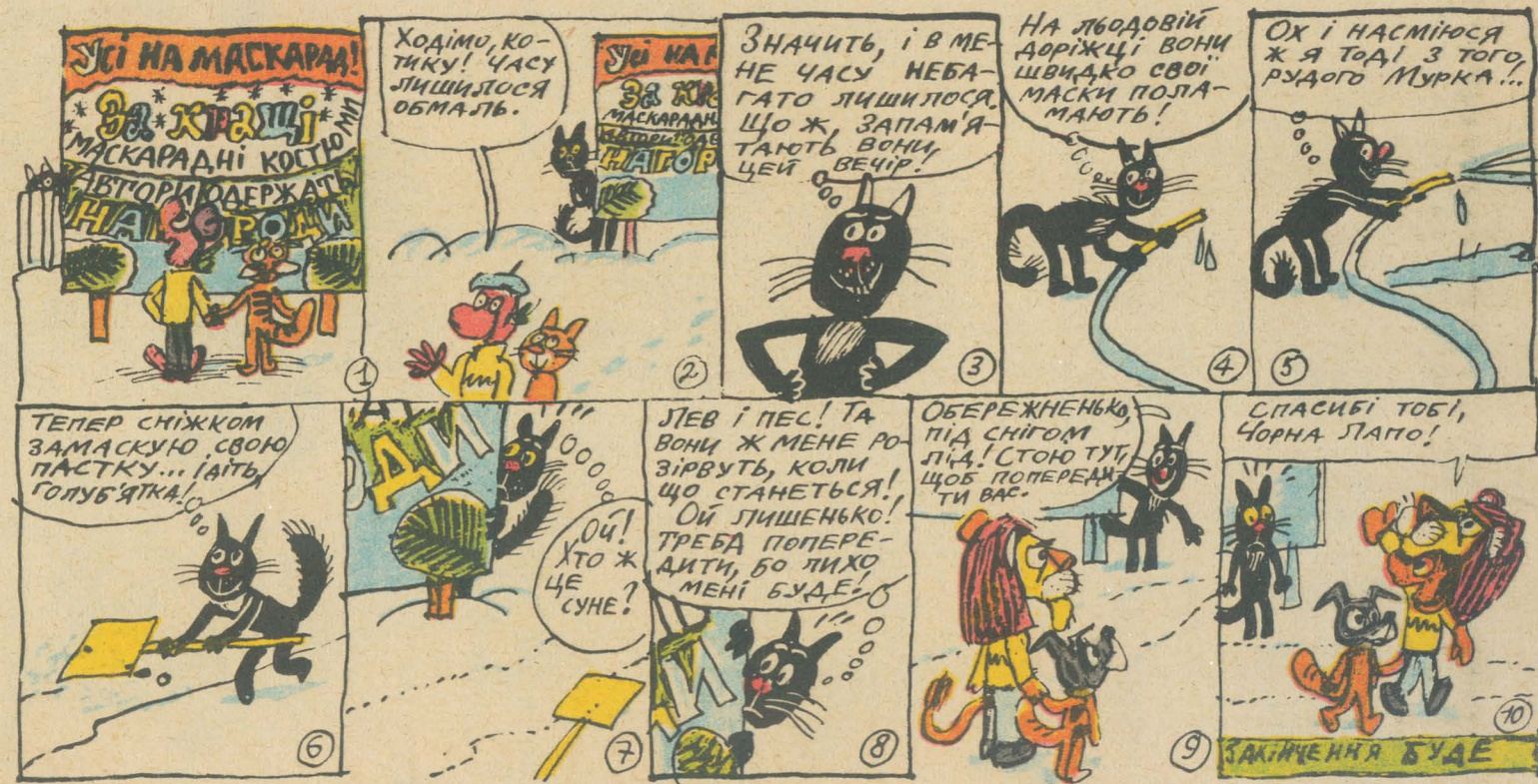

Без слів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

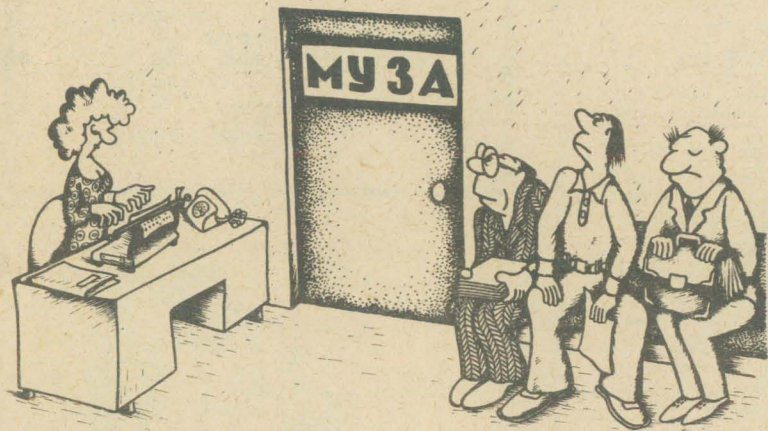

Без слів.

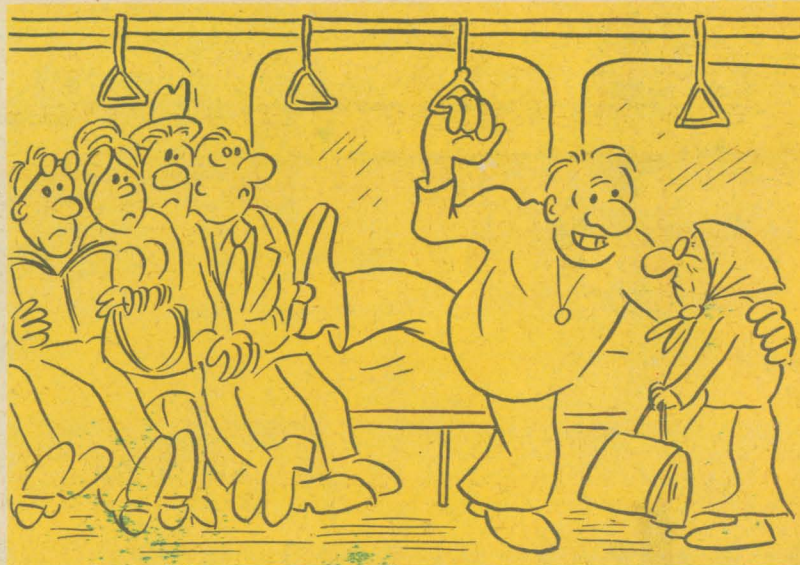

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Без слів.

— Сідайте, бабусю. Хіба ці нахаби місце звільнять!

ІЗДА

Загальнослов'янська зрозумілість досліджуваного слова звільняє автора від необхідності етимологічних пояснень: ізда — то і є ізда!

Статистично доведено, що сучасний студент до 10 процентів активного часу проводить в міському та приміському транспорті. Цьому сприяє не тільки природна рухливість молоді чи «охота к перемене мест», а й звичай будувати студентські гуртожитки в максимальному віддаленні від вузів. Хоча поки що — в межах одного міста.

Тому дуже актуальним є питання про раціональне використання «проїзних» годин і хвилин з метою самовдосконалення. Справжній студент вчить скрізь: в автобусі, тролейбусі, трамваї, метро, таксі, електричці, літаку, вертольоті. Вчить у будь-якому положенні: сидячи, стоячи на одній нозі і навіть виснувши на одній руці (у стані невагомості).

Проте робити транспорт єдиним місцем занять все ж не рекомендується: знання, придбані під час транспортного трясіння й підскакування, можуть легко вас залишити на найближчій зупинці...

Ізда в години пік загартує студента фізично: робить його несприйнятливим до поштовхів і стиснень, сильним, витривалим, спритним і реактивним. Тут-таки виховується інтуїція і спостережливості: ви привагуетесь точно визначити зупинку, навіть не маючи можливості визирнути з-під руки сусіда.

Розвивається в транспорті й пам'ять: поступово звикаєш щодня купувати квиток або показувати свій проїзний.

Нарешті, саме тут найкраще визнаєш людей, маючи повну можливість продемонструвати і свої

МАЛА СТУДЕНТСКА ЕНЦИКЛОПЕДІЯ

як позитивні, так і негативні риси. До речі, чимало молодих сімей народились, як наслідок саме отаких транспортних контактів (щодня протягом п'яти років навчання!).

Отже, ізда в міському транспорті — дійовий засіб виховання гармонійно розвинених людей і висококваліфікованих фахівців.

КАНИКУЛИ

Канікули люблять усі. Ця любов — унікальний випадок одноставності студентів і викладачів. Оскільки на канікулах перші відпочивають від других, а другі — від перших.

Саме слово походить від латинського «capicula», що, як не дивно, значить... «собачка» (!). Та й дійсно: кажуть же жартома, що канікули — щасливий час, коли учні й студенти нічого не роблять, або, говорячи образно, ганяють собак. Втім, таке сумніве не заняття навряд чи приваблює вчених педагогів. Тому одразу ж відкинемо це тлумачення як псевдонаукове і неприйнятне для солідного учбово-гумористичного посібника.

У дійсності ж латинське слово «capicula» треба шукати не на землі, а на... небі. Бо саме так звється латиною Сіріус — найяскравіша зірка в сузір'ї Гончарів. Коли Канікула сходила на небосхилі, наставала найпекучіша пора року, і давньоримським школярам дозволялося, нарешті, відпочити. Зрозуміло, що учні

починали ще з весни нетерпляче виглядати свою заповітну зірку, і на її честь весь відпускний період називали канікулярним.

Чимало поблукавши білим світом, слово «канікули» прийшло до нашої мови лише у XVIII столітті. І одразу ж відчувало себе в нас, як удома.

«МІРОПРИЄМСТВО»

Термін «міроприємство» настільки ж незграбний, наскільки й універсальний, всеохоплюючий. Це слово занадто вже полюбують деякі активісти: з їхньої точки зору, воно спроможне визначити абсолютно все!

Що таке нарада комсортів? Міроприємство!

Засідання фестивального журі? Міроприємство!

А вечір відпочинку чи диспут про дружбу та її найвищу стадію — любов? Теж міроприємство!

А рейд перевірчи відвідування? Міроприємство!

А комсомольське весілля? Дуже корисне міроприємство!

А загальнофакультетський візід на лоно природи з одночасним проведенням конкурсу туристської пісні? Два міроприємства!

Ця невинна (на перший погляд) спроба спростити наш суспільний словник приховує в собі чималу небезпеку. Наче погляд міфічної Медузи-Горгони (що, як відомо, перетворює на камінь

Не по-бюрократичному — захід.

Юрій ШАНІН.

усе живе), ваговите слово «міроприємство» часом підминає, знебарвлює і робить гнітюче нудним усе, на що впадає його протокольна тінь.

Тож не будемо збіднювати нашу чудову мову! І давайте називати всі події нашого життя своїми іменами! Тим більше, що вони на це заслуговують!

НСТ

Ця скромно-енергійна аббревіатура дешифрується дещо простіше, ніж стародавні клинописи. І значно перевершує їх своєю урочистістю: НАУКОВЕ СТУДЕНТСЬКЕ ТОВАРИСТВО.

Тут, в НСТ роблять перші не-сміливі кроки по стежинці науки майбутні Піфагори та Кулібіни, Ломоносови та Лавуазьє, Бойлі та Маріотти, Евкліди та Лобачевські, Келдиші та Корольови.

Щоб стати членом НСТ, треба, як мінімум, бути студентом. А ще краще — добрим студентом! Не завадить у цій справі й жагуче бажання відкрити щось нове. Ну, хоча б четвертий кут у трикутнику або нову зірку... республіканського кіно. Додайте ще працелюбність, трохи посидючості і уважайте, що ви — на вірному шляху. В решті питань може покластися на час і свого наукового керівника.

Компетентні електронно-обчислювальні прилади підраховували, що за останні тридцять років у науці зроблено стільки ж відкриттів, скільки й за всю попередню історію людського знання.

Є думка, що головна причина такого феноменального прогресу — все зростаюча активність як Наукового Студентського Товариства в цілому, так і окремих його членів. Як і часом стали, між іншим, видатними вченими.

Юрій ШАНІН.

І СМІХ І ГРІХ

НА СТОРОЖІ ЗАКОНУ

Місто Сан-Франціско часто називають перлиною Тихого океану. Звичайно, його, як і кожне місто, належить охороняти. Що й робить численний загін поліцейських.

Але що являють собою охоронці законності і громадського порядку у цьому чудовому місті? Про це розпові лікар-психіатр Едвард Шей, який уже чимало літ обслуговує і рядових полісменів, і їх начальників.

Доктор Шей твердить, що 60 процентів працівників поліції у Сан-Франціско не можуть вважатися психічно здоровими, але їх можна ще вилікувати, 35 процентів полісменів і офіцерів уже настільки з'їхали з глузду, що вилікувати їх неможливо, і тільки п'ять процентів поліцейських можна вважати цілком здоровими і придатними для цієї відповідальної роботи.

СТИСЛІСТЬ — СЕСТРА ТАЛАНТУ

Під час недавнього кінофестивалю у Стокгольмі преса похвально відгукнулася про один фільм, підіреслюючи, як позитивну якість, його короткість. Наступного дня виявилось, що через неухважність кіномеханіки під час демонстрування фільму було пропущено одну частину.

ЖИТТЯ ВЧИТЬ

У Лондонський Національний Вестмінстерський банк надійшов лист, написаний на друкарській машинці. В ньому давалася ділова порада: приготувати на випадок збройного нападу на банк фальшиві гроші і видавати грабникам саме їх. Автор листа вважає, що гангстери, які завжди поспішають, не матимуть часу перевірити банкноти.

Правління банку запросило автора листа на розмову і було дуже здивоване, коли в призначений час прийшов семирічний хлопчина.

ЩО ДОРОЖЧЕ

Лісник Берлінгтон з Нью-маркета (Великобританія) врятував одну стару жінку і її собаку — витягнув їх із лісової драговини.

За цей благородний вчинок лісник отримав дві винагороди: один фунт стерлінгів від «Товариства порятунку потоплюючих» за стару леді і 10 фунтів стерлінгів від «Товариства захисту тварин» за врятування собаки.

Сіємі з того світу

Нотатки про їхні порядки

КОМУ ДИПЛОМЧИК — НАЛІТАЙ!

Диплом про вищу освіту — коли його можна запастися без труднощів та клопотів — для деякого штику особливо приваблива. Ви можете сказати, що так просто він до рук не дається. Та, виявляється, що у країнах «вільного світу» цілком вільно можна і на диплом розжитися, не ламаючи голови над ученими премудростями. Правда, теж не просто «за так», а за гроші. Якщо є гроші та бажання, то можна мати не тільки, скажімо, університетський диплом, а й будь-яке наукове звання чи титул. Наприклад, у ФРН високо цінується звання «консула». Цінується не тільки в переносному, а й у прямому розумінні: його можна одержати за 80.000 марок, що становить близько 27.000 карбованців. Зате таке собі звання «професора природних способів лікування» там можна придбати значно дешевше — за 5000 марок (близько 1700 карбованців). У місті Нейс, в тій же таки ФРН, на ниві

вищої освіти вправляється Джон Бото Нагель, який пече «докторів» за суму, що дорівнює всього 104 карбованцям.

По той бік океану, у США «доктором надприродних наук» (і таке, як бачите, звання є!) можна стати у «коледжі метафізики». Цей сумнівний учбовий заклад розгорнув свою діяльність у штаті Індіана. Його диплом, як наші проші, коштує 670 карбованців. Якщо ж кишеня не дозволяє «надприродних наук» доскочити, то за мзду, рівну нашим 135 карбованцям, можна почати величати себе «доктором релігійного гуманізму».

Гуманізм, як бачите, ціниться не вельми високо.

Що ж до самих тих «учених», то, як не важко догадатися, ціна їм одна — ламаного гроша не варті. Зате ділки від науки у світі «вільного підприємництва» роблять на них грубі гроші.

Замітки з примітками

НА ДЕЧОМУ ТАКИ РОЗУМІЄТЬСЯ

Добре знаний у США — та й за їх межами — журнал «Юнайтед Стейтс ньюс енд Уорлд ріпорт» цілком серйозно повідомив своїм читачам таке: «Взимку, як відомо, у Росії сильні морози, а купити антифриз, який заливають у радіатор, щоб не замерзла во-

КОЛИ СІДАЛО ХИТАЄТЬСЯ

За останні два роки расистський уряд Південно-Африканської Республіки видав своїм прихильникам понад 1.200.000 дозволів на придбання вогнепальної зброї. Тепер кожен третій білий громадянин ПАР має свій домашній арсенал зброї. Право на користування зброєю дано уже й шістнадцятирічним. Фігураль-

да, майже неможливо. Тому російські шофери наливають у радіатори горілку...

Примітка. Видно автор цього повідомлення таки знається на декому із того, про що пише: важко бо повірити, що отаке та й на тверезу голову писалося.

но кажучи, південноафриканські расисти ретельно підбирають своє хистке сидало багнетами.

Примітка. При нагоді не завадить нагадати, що перевірена життям істина гласить: із багнетами можна зробити все, на них неможливо тільки сидіти.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Шеф! Там якийсь барон Мюнхгаузен на роботу проситься.
— Клич! Клич негайно!

ОБОВ'ЯЗОК

Батько на весіллі 23-річного сина, який ніде не працює, підіймаю. Чи чарку, примовляючи: «Бажаю вам, діти, щастя, добра і здоров'я. Наш батьківський обов'язок догодовувати вас до пенсії, а там живіть собі, як знаєте».

Надіслав І. ЧЕРГИКАЛО.
м. Яготин
Київської області.

ЗДИВУВАВСЯ

Керівник установи звертається до новоприйнятого службовця:

— Попереджаю, що в нас у робочий час не можна ні розмовляти, ні палити.

— А що ж тоді у вас роблять цілий день? — запитав здивований службовець.

Надіслав О. РОМАНЮК.
с. Ліпа
Горьківського району
Волинської області.

ДЛЯ ПУБЛІКИ

— Навіщо в програму вечора включили ще й танці, хіба не досить того, що я свої вірші прочитав? — дивується прибулий поет.

— Але ж і для публіки треба зробити щось приємне, — відповів завідувач клубом.

Надіслав М. ЛАГА.
с. Головини
Ворзнінського району
Чернігівської області.

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

Голова колгоспу застав сторожа на фермі сплячого. Розбудив його і запитав:

— Чого це ви, діду, спите на такому відповідальному посту?

— Та бачите, Олексію Явдокимовичу, як воно виходить, — відповідає сторож. — Вдень клята баба не дає спати — примушує поратися по господарству, а вночі — на роботу. То коли ж його тоді, в якій годині, й поспати?

Надіслав П. І. КЛИМЕНКО.
с. Попівка
Н. Сіверського району
Чернігівської області.

ЕХ, ДОРОГИ...

Зупинив п'яний шофер машину перед мостом, говорить зустрічному чоловікові:

— Шалене будівництво, дякую! Вранці ще не було тут містка, лише переважа...

— Що ти, хлопче, цей міст стоїть тут із 1934 року!

— Тоді це не моє село... І що тепер за дороги такі чудернацькі!..

ПОМІСЯЧНО

Студента, якому висилають гроші окремо батьку і мати, запитав один знайомих:

— Кого ти, Микола, дужче любиш — тата чи маму?

— Тобі про який місяць сказати?..

Надіслав П. ЛЯШЕНКО.

с. Кам'янка
Дворічанського району
Харківської області.

ПОКИ ЖИВИЙ

Чоловік до жінки:
— Жінко, ти нарубала дров? Рубай, поки я живий, бо як помру, то сама будеш рубати.

Надіслав В. СІНОТРУСОВ.
м. Тальне
Черкаської області.

— А ти знаєш, що на тебе прийшла анонімка?

Який, на твою думку, зв'язок між звичайною колгоспною банею і народженням талантів? Німаго? Помилешся.

Ось у нашому селі усього лиш десять років не працює баня, і вже з'явилися поети-гумористи, які почали писати про це вірші. Уважте, Перче, що буде, як цей побутовий заклад не працюватиме двадцять років. Може, народяться драматурги, композитори, художники. Тоді, вже безперечно, намалюють портрети наших сільських керівників на фоні бані і вишлють тобі на спомин.

В. КУНЧУК.
с. Дерганівка
Ружинського району
Житомирської області.

ДРУЖЕ
ПЕРЧЕ!

Поцікався, будь ласка, чи заступник начальника Київського обласного управління побутового обслуговування Віталій Захарович Безруков одружений?

Ти, в свою чергу, мабуть, запитав: а чому це нас, жінок, так цікавить. Відповідь. Весною, напередодні 8 Березня, жінки міста Вишневого одержали чудовий подарунок — новісний будинок побуту.

— Оце, — зраділи ми, — справжній подарунок. Цілий палац. Буде тепер де білизну прати, де й одяг чистити.

Та радість наша була передчасною. Білизну тут перуть по півтора, а то й два місяці. Хімчистка і фарбування речей тривають ще довше. Чисті та брудні речі в одній і тій же кімнаті валяються.

Коли ми, жінки, про все це розповіли Віталію Захаровичу, то він нам цілком серйозно порадив:

— А ви речі до Києва везіть. Там завжди порядок!

Тепер ти, Перче, зрозумів, чому пішла такою «мудрою» поради заступника начальника облпобутуправління захотілося запитати, чи він одружений?

А якщо так, то що б на такі слова відповів його дружина?

Від імені жінок міста Вишневого

Людмила ПОРТНОВА.
Київська область.

Що то — мати надійну секретарку! Таку, як, приміром, має директор Ковельського деревообробного комбінату на Волині Василь Ілліч Трач. Вона, з усього видно, в міру сил своїх оберігає директора від усіх неприємностей над його новини. Бо скільки не слали ми на його адресу телеграм (з повідомленнями про вручення!), — проте повідомлення з особистим підписом секретарки нам ануратно поверталися, а жодної відповіді директора ми так і не одержали. А в телеграмах тих ми повідомляли справді не дуже приємну для Василя Ілліча звістку: одна з ковельських наборів-стінок, одержаних магазином, при розпаковці майже повністю розсипалась, а до того ж виявилась недоукомплектованою однією подушкою до крісла, та ще й дверцята до секції поламалися (очевидно, при транспортуванні). І тепер набору того ми, ясна річ, продати не можемо.

Але цілком може бути й так, що тут зовсім і не секретарка винна, а скажімо, виняткова зайнятість Василя Ілліча питаннями збуту продукції свого комбінату. В усьому разі, сподіваємось, що прочитати оце замітку він усе-таки знайде час. Пленатимемо також дуже несприятливу надію й на те, що В. І. Трач знайде ще часинку й для того, щоб дати нам хоч якусь відповідь. Поживемо — побачимо...

Н. МАЗУР,
завідуюча меблевим магазином.
с. Нова Ушиця
на Хмельниччині.

ВИБІРИКИ
ПЕРЦА

«Я бачу, що в ваш журнал часто при-
силають різні стишки. Ми з другом моїм
посоветувалися і вирішили теж написати сти-
шок».

Йшов Хома голова обв'язана
А що в його голові ще не доказано.
Медицина сто років
Роботала будь здоров
Оказалось що солома і нема нікого дома.

Нам кажеться, що он получил трошки
юмористическим, но в ём чтото есть».

А. П-но з Чернігівщини.
— Щось таки в ньому є. Але що саме —
не знаємо.

«Весело летів метелик,
Та й прилип до баговини.
Глузуваннячку на вітку:
ква, ква, ква!»

М. Б-юк з Івано-Франківщини.
— Од вашого глузуваннячка стало так ве-
село, що ми дружно завакали.

«На йому сорочка чорна
З фірки заворота
Чи з Індії чи з Африки
Може із Цейлона».

Г. Н-ба з Дніпропетровщини.
— І дістають же люди!

«Мені кажеться, що мною написаний ниж-
че кретишний приспів займе належне місце
у вашім журналі. З захопленням будуть спі-
вати, насистувати і пританцьовувати ці
слова люблячі розвагу».

Волить у діда голова
Й безпокоїт сердце
Не пускає його баба
На їхнє ряденце».

А. Г-й з Вінниччини.

— Ваші слова найкраще пританцьовувати.
Виходить дуже кретишно.

Чи не хотів би ти гайнути у Крим
або на Далекий Схід? Тоді можеш
скористатися командировочним пос-
відченням Дрогобицького райвідділу
народної освіти Львівської області.

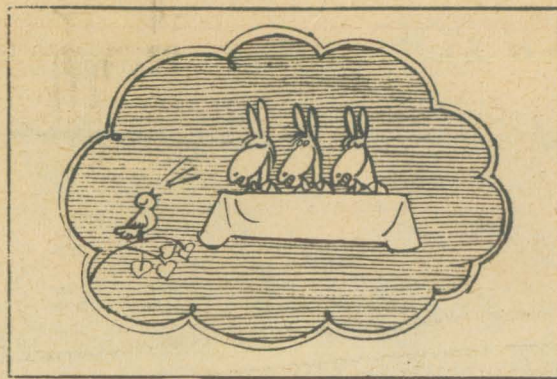
Надсилаю тобі чистий бланк з
печатками і підписом відповідально-
го, з правління, безвідповідаль-
ного працівника.

Питаєш, де узав? У Немирові, на
дорозі знайшов.

А ще краще, Перче, якби ти за-
вітав з цим посвідченням до Дро-
гобицького району.

Можливо, тобі там пояснять, хто
видає і розсилає незаповнені бланки.

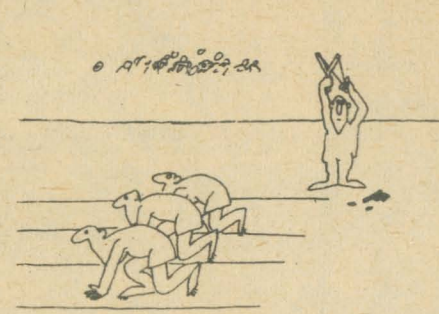
В. КАЧУР,
шахтар.

Жюрі.

Без слів.

Без слів.

Без слів.

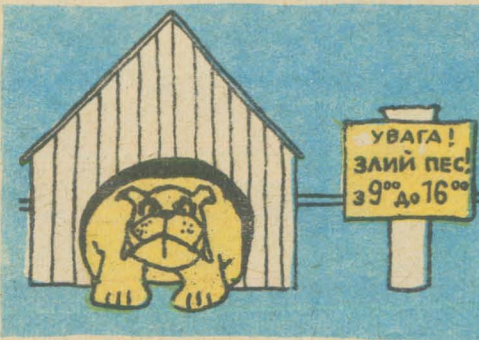
Без слів.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

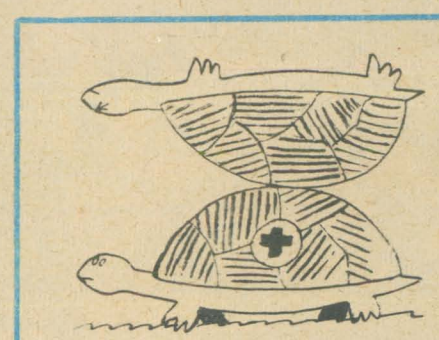
Малюнки з журналів: «ДИКОБРАЗ»,
«ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ», «УРЗІКА», «КАРУ-
ЗЕЛЯ», «РОГАЧ», «СТИРШЕЛ».

— А це портрет мого чоловіка.

Без слів.

Без слів.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

Як повідомив сенатор
виконкому Микола
сільської обиради тов. В. А.
Долінник, вказаний факт
підтверджується. Його ви-
ступу Перця правилни
колгоспу відремонтувало
міст, і проїзд по ньому
поновлено.

★ До редакції надійшов
лист про те, що завідую-
чий Чутівського райвід-
ділом народної освіти
Полтавщини М. В. Матієн-
ко поводить себе в побуті.

З цим листом Перець
звернувся до Полтавсь-
кого обкому Компартії У-
раїни, і незабаром від
завідуючого відділом
науки і учбових закладів
обкому тов. В. Яков-
рець надійшла відповідь,
що при перевірці факти,
вказані у листі, підтвер-

дились. Матеріали пере-
вірки було обговорено на
партійних зборах пер-
винної партійної органі-
зації району та засіданні
бюро райкому партії.

За негідну поведінку
Полтавщини М. В. Матієн-
ко суворо догану з аз-
несенням до облікової
картки.

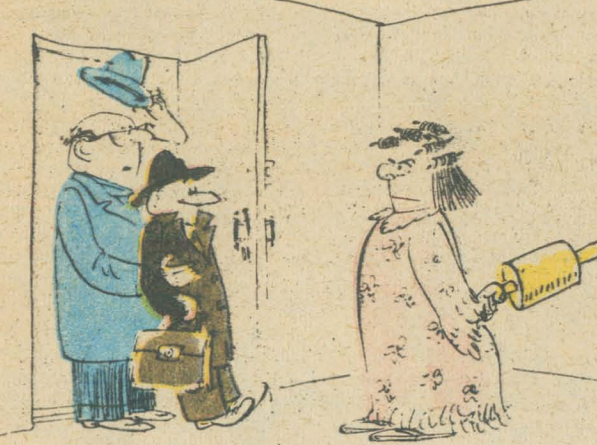
★ Про те, що завідую-
чий фермою колгоспу
«Росія» (село Чагор
Чернівецької області) Пу-
лю В. К. пиячить, аморально
себе поводить, писалося
в одному з листів до Пер-
ця.

Як повідомив перший
секретар Глибочицького
райкому партії тов. Ма-
лярчук, наведені у листі
факти підтвердились.

За зловживання спирт-
ними напоями та амо-
ральну поведінку пер-
винну партійна органі-
зація колгоспу оголосила
Пулю В. К. суворо догану.

Мал. О. АЛЬОШИНЧЕВА

Отсканіровано редуктором
для rutracker.org

— Сьогодні ви його не зачіпайте: він справ-
ді затримався на зборах.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 23 (1941)
(на українському мові).

Виходить двічі на місяць.
Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 02. 11. 1978 р. Підписано до друку 27. 11. 78. ВФ 12820. Формат видання
70х108/16. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Зам. 05402. Тираж 3.140.000

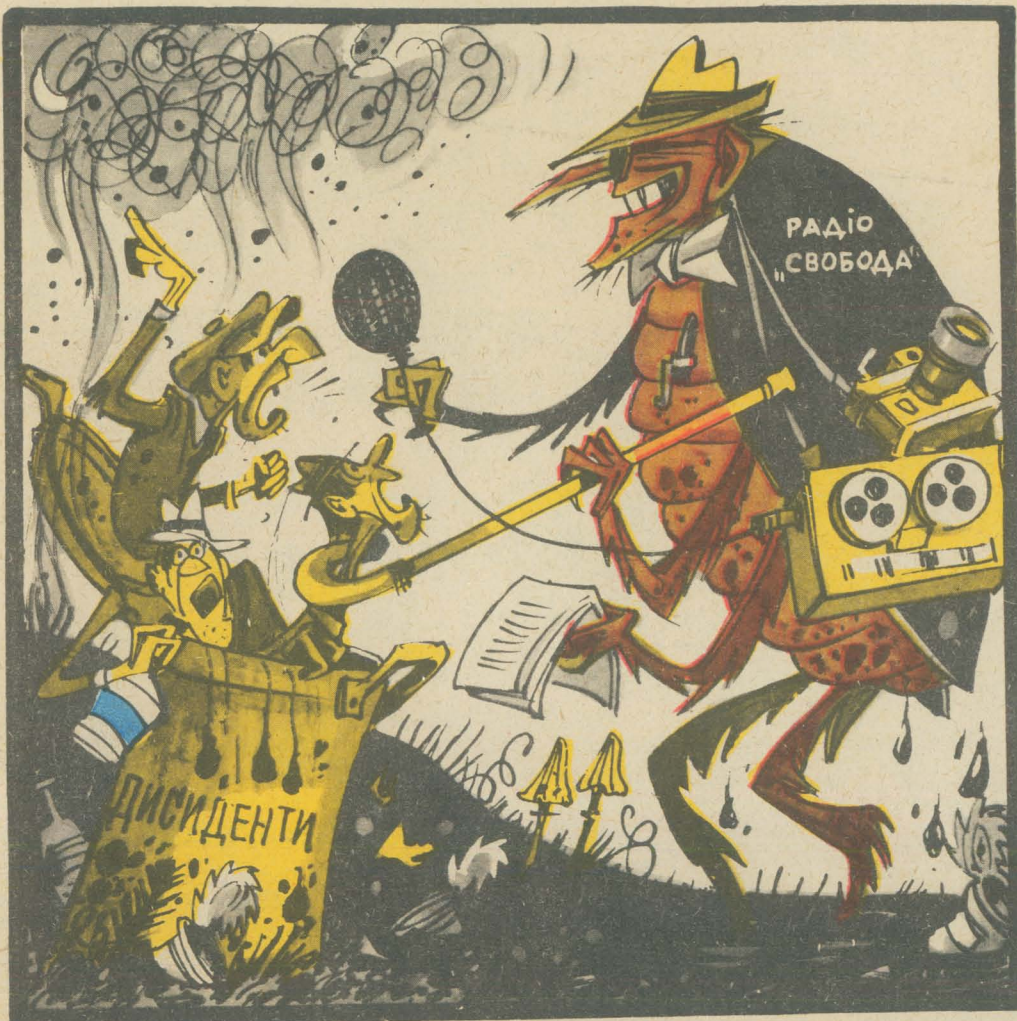
© Журнал «Перець», 1978 р. Рукописи не повертаються. Передрукувати із журналу матеріали, треба обов'язково посилатися на «Перець».

Орден Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проєкт, 94.

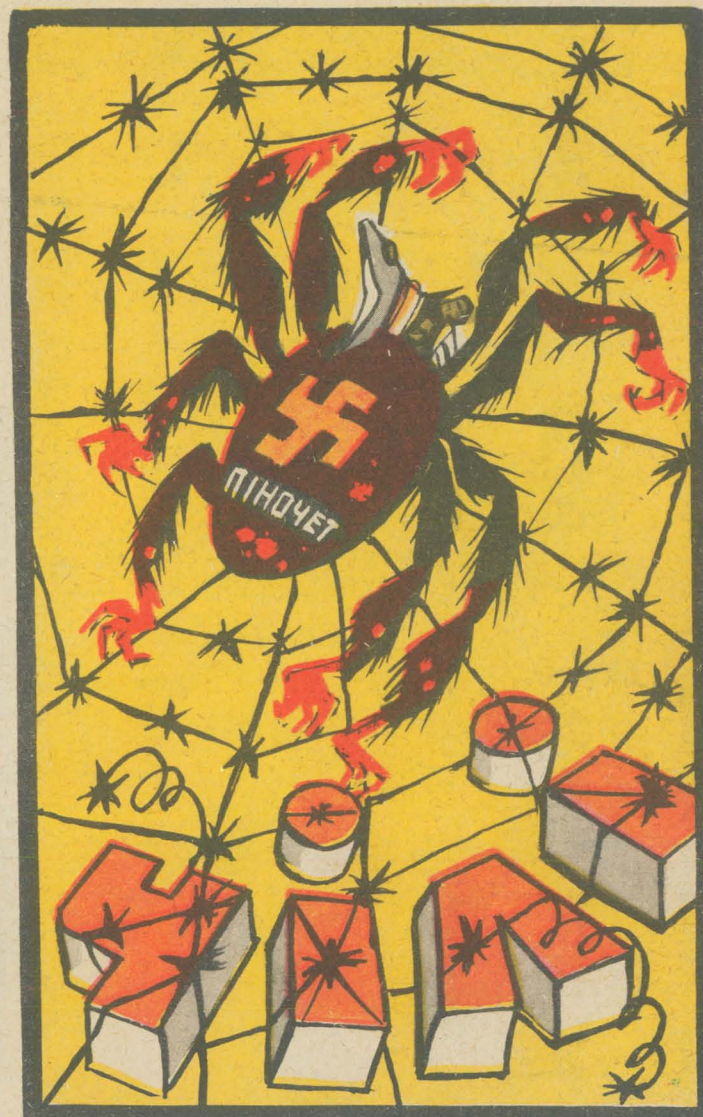

ПЕРЧАНСЬКИЙ ЗООКУТОК

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Жук-гнойовик.

Тарантул чилійський.

Південно-американський гібрид — дикобраз-кровосос.

НАТОтенія агресивна.